

Cultural Elements in the Novel *Marupakkam*

T. Shini, Researcher, Registration No. 241130101017,

Centre for Tamil Studies, Annai Velankanni College, Kanniyakumari,
Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-8987-6747>

K.Aji, Assistant Professor, Centre for Tamil Studies, Annai Velankanni College, Kanniyakumari,
Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli, Tamil Nadu, India.

DOI: 10.5281/zenodo.21791831

Abstract

The novel Marupakkam by Ponneelan serves as an important literary source for understanding the cultural life of the people of Kanyakumari district. This study examines the cultural elements reflected in the novel from a socio-cultural perspective. It analyses various aspects of culture such as food habits, clothing, habitation, festivals, ornaments, folk arts, hospitality, charity, and the use of traditional weapons. The study reveals that these cultural practices portray the everyday life, beliefs, customs, values, and social relationships of the people. It further highlights how the novel documents the transformation of traditional culture while preserving the identity and heritage of the Tamil community. Thus, Marupakkam stands as a valuable literary text that records the cultural history and lived experiences of Tamil society.

Keywords: Culture, Cultural Elements, Tamil Society, Folk Tradition, Lifestyle, Hospitality, Folk Arts, Kanyakumari.

References

- [1] Kalaik Kalanjiyam. Thoguthi 1, Thamizh Valarchchi Kazhagam, 1963.
- [2] Kalaik Kalanjiyam. Thoguthi 6, Thamizh Valarchchi Kazhagam, 1963.
- [3] Sakthivel, Su. *Nattupuraviyal Ayyu*. Manivasagar Pathippagam, 2012.
- [4] Natarasan, Thi.Su. *Thamizhan Panpattu Veligal*. New Century Book House, 2005.
- [5] Namakkal Kavignar. *Thirukkural*. Palaniyappa Brothers, 2010.
- [6] Thirunavukkarasu, Ka.Tha. *Thamizar Panpadu*. Ulaga Thamilaraichi Nilaiyam, 2009.
- [7] *Tholkappiyam: Porulathikaram*. Thanjavur Thamizh Palkalaikazhagam, 2008.
- [8] Bhaktavatsala Bharathi. *Panpattu Manidaviyal*. Adaiyalam Pathippagam, 2019.
- [9] Ponneelan. *Marupakkam*. New Century Book House, 2010.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

மறுபக்கம் நாவலில் பண்பாட்டுக் கூறுகள்

த. ஷைனி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவெண்: 241130101017,
தமிழாய்வு மையம், அன்னை வேளாங்கண்ணி கல்லூரி, கன்னியாகுமரி,
மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-8987-6747>

முனைவர் க. அஜி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வு மையம், அன்னை வேளாங்கண்ணி கல்லூரி,
கன்னியாகுமரி, மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

DOI: 10.5281/zenodo.21791831

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பொன்னீலனின் மறுபக்கம் நாவல் கன்னியாகுமரி மாவட்ட மக்களின் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டை ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ள முக்கியமான படைப்பாகும். இவ்வாய்வு, நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளை மானிடவியல் மற்றும் சமூகப் பண்பாட்டு நோக்கில் ஆராய்கிறது. உணவு, ஆடை, இருப்பிடம், விழாக்கள், அணிகலன்கள், நாட்டுப்புறக் கலைகள், விருந்தோம்பல், கொடை, ஆயுதங்கள் போன்ற பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகள் நாவலில் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அவை மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, நம்பிக்கைகள், மரபுகள், சமூக உறவுகள் மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளங்களை எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன என்பதையும் இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. மேலும், காலமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றங்களையும், தமிழர் மரபு மற்றும் வாழ்வியல் கூறுகளைப் பாதுகாக்கும் இலக்கிய ஆவணமாக மறுபக்கம் நாவல் திகழ்கின்றது என்பதையும் இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: பண்பாடு, பண்பாட்டுக் கூறுகள், தமிழர் வாழ்வியல், நாட்டுப்புறக் கலைகள், விருந்தோம்பல், கொடை, கன்னியாகுமரி, சமூகப் பண்பாடு.

முன்னுரை

மானிடரின் வாழ்வியல் கூறுகளும் படிமங்களும் பண்பாடு எனப்படுகிறது. பண்பாடு என்ற சொல் மனிதர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது. பண்பாடு இல்லாத எந்த உயிரியையும் விலங்காகத்தான் பார்க்க முடியும். மனிதனுடைய பழக்கவழக்கங்கள் உணவு, உடை, உறைவிடம், ஆடை, அணிகலன்கள், கலை முதலியன பண்பாட்டில் அடங்கியுள்ளன. பண்பாட்டின் மூலம் மக்களிடையே காலம் காலமாக ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியையும், மாற்றங்களையும், அறிந்துக் கொள்ளலாம். இடத்தால் மொழியால், சூழல்களால் மக்கள் வேறுபடுகின்றனர். அவர்கள் வாழும் சமுதாயத்திற்கு ஏற்ப பழக்கவழக்கங்கள், தனித் தனியே உருப்பெறுகின்றன. பண்பாடு என்பது ஒரு தலைமுறையினர் மற்ற தலைமுறையினருக்கு விட்டுச் சென்ற வாழ்க்கைமுறையாகும். அவ்வாறு விட்டுச் சென்ற பண்பாட்டினுள் அவர்கள் பயன்படுத்திய ஒவ்வொரு பொருட்களும் அடங்கும். இவை அச்சமுதாயத்தைக் காலங்காலமாக வழிநடத்துகின்றன. மனிதனை பக்குவப்படுத்தி, மேம்படச் செய்யத்தக்க நெறிகளைப் பின்பற்றி வாழச் செய்வது பண்பாடாகும் இவ்வாறு மனித வாழ்வில் காணப்படும் பண்பாட்டு கூறுகளை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பண்பாடு விளக்கம்

பண்பாடு என்பது மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினர் என்ற நிலைமையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியன பற்றிய வாழ்க்கை முறையாகும். பண்பாடு என்ற சொல் மனித குலத்தோடு மட்டும் தொடர்புடையது.

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்த்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

இப்பண்பாடு மட்டும்தான் மற்ற உயிர்களிடமிருந்து மனிதனைப் பிரித்துக் காட்டுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் ‘culture’ என்று சுட்டுவதையே தமிழில் பண்பாடு என்று கூறப்படுகிறது. இச்சொல்லை இப்பொருளில் முதன்முதலில் ஆண்ட பெருமை அறிஞர் டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியாருக்கே உரியது என்பர்.

மனிதன் சமுதாயத்தின் உறுப்பினர் என்ற நிலையில் அவனிடம் காணப்படும் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், வழக்காறுகள் முதலியவை பற்றிய ஒரு வித வாழ்க்கை முறையே பண்பாடாகும். இது சமூகக்குழுக்கள், இனங்கள் என்ற நிலையில் காணப்படுகின்ற பல்வேறுபட்ட உறவுகள், கலை, அழகியல் வெளிப்பாடுகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள் என்ற இவற்றைக் குறிப்பது பண்பாடு. (தமிழன் பண்பாட்டு வெளிகள் ப.எண் 11)

என்று தி.சு.நடராசன் விளக்கம் தருகிறார். பண்பாடு என்ற சொல் ஆழமான பரந்த விரிந்த பொருளை கொண்டது. பண்பு என்பது தனிமனிதப் பண்பையும் பண்பாடு என்பது சமுதாயத்தின் பண்பையும் குறிக்கிறது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ‘பண்பாடு’ என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளனர். கலித்தொகை 133 -ஆம் பாடலில் ‘பண்பு’ என்பது பாடறிந்து ஒழுதல் என்று கூறுகிறது.

பண்பாட்டின் அமைப்பு

பண்பாட்டின் அமைப்பு என்பது அதன் இயக்கத்தில் அறியக்கூடியது. அதனுள் உள்ள ஆயிரமாயிரம் கூறுகள் அந்தந்தப் பண்பாட்டு உறுப்பினர்களால் சிறப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அப்பண்பாட்டோடு பொருத்தப்படுகின்றன. அவை இணைந்து செயல்படும் முறை பண்பாட்டிற்குப் பண்பாடு வேறுபடுகிறது. இப்பண்பாட்டை பொருள் சார் பண்பாடு, பொருள்சாரா பண்பாடு என இரு வகையாக மானுடவியலாளர்கள் வகைப்படுத்துகின்றனர்.

பண்பாடு சொல்லாய்வு

பண்பாடு என்னும் சொல்லை பண்பாடு எனவும் பண் பாடு எனவும் இலக்கணிகள் பிரிக்கின்றன. பண்பாடு என்னும் சொல் பண்பு என்னும் வினையாகப் பிறந்து. ஏற்படு என்பது ஏற்பாடு எனவும் கட்டுப்பட்டு என்பது கட்டுப்பாடு எனவும் மாறியுள்ளது. பண்பாடு மனிதனின் வளர்ந்த நிலையை மட்டுமல்லாமல் சமுதாயத்தின் படிந்த நிலையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு காலத்தின் மாந்தர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கருவிகள் அவர்கள் சமயங்கள் பற்றிய கொள்கைகள் முதலியன அச்சொல்லில் அடங்கும். இது தனிமனிதத்திற்குக்கும், செயல்பாட்டிற்கும், ஈழந்த அறிவிற்கும். பரந்த மனப்பான்மைக்கும், விளக்கமாக அமைகிறது என்பார் மாலினோ வஸ்கி.

பண்பாட்டுக் கூறுகள்

பண்பாட்டின் மிகச் சிறிய அலகே “பண்பாட்டுக்கூறு” எனப்படும். பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்பவை ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் அல்லது இனத்தின் தனித்துவமான பழக்கவழக்கங்கள் மரபுகள், விழுமியங்கள், கலைகள், வாழ்க்கைமுறைகள் நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடத்தை ஆகியவற்றின் தொகுப்பாகும். ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் ஆயிரக்கணக்கான கூறுகள் உள்ளன. அவற்றுள் பல கூறுகள் அனைத்தும் பண்பாட்டிற்கும் பொதுவானதாக இருக்கின்றன. சில கூறுகள் மட்டும் அந்தந்தப் பண்பாட்டிற்கு மட்டும் உரியனவாக இருக்கின்றன.

உணவு

உலகில் வாழும் உயிரினங்கள் அனைத்தும் உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான ஆதாரங்களில் ஒன்று உணவு. அது இல்லையெனில் மனிதன் மடிந்து விடுவான். உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான ஆற்றல் உணவிலிருந்து பெறப்படுகிறது. மக்களின் வாழ்க்கைக்கான ஆதாரங்களை அறிந்து கொள்ளவும் உணவு ஒரு கருவியாக பயன்படுகிறது

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்த்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

எனலாம். “ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் சமூகத்தின் அசைவு இயக்கங்களை உணர அவர் தம் உணவு பழக்க வழக்கங்களைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும்.

உலகில் முதன் முதலில் உணவை நாகரிகமாய் சமைத்து உண்டவர் தமிழரே என்பதில் ஐயமில்லை. திட உணவு வகைகளான தானிய வகைகளில் நெல்லரிசி தலைசிறந்த உணவாகக் காணப்பட்டது என்பதை, ‘இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த அவைப்பு மான் அரிசி அமலை வெண்சோறு’ என்ற சிறுபாணாற்றுப்படை வரிகளில் அறியலாம். பொன்னிலனின் மறுபக்க நாவலில் குமரி மாவட்ட மக்கள் காலை உணவாக குழாய் புட்டு, அவித்த பயிறு, முந்திரிப் பருப்பு, பப்படம், வாழைப்பழம் ஆகியவற்றைப் பிசைந்து உண்டனர். என்பதை “உங்களுக்கு வேண்டியதைத் தட்டில் எடுத்துப் போட்டுப் பினைஞ்சி சாப்பிடுங்க” என்று கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது, (மறுபக்கம் 48).

பயனியக் குறுகக் காய்ச்சி பாகுப் பருவத்தில் இறக்கி அண்டிப்பருப்பு, சிறு பயித்தம் பருப்பும் போட்டு ஆறுமாதம் ஊறவச்சது தான் கூப்பனா. இதனை ஒலைத் துண்டால் உடுத்து உண்டனர். சுவைக்க சுவைக்க ருசி மிகுந்த உணவாகும். பழக்கவழக்கங்களால் மிக முக்கிய உணவாகக் காணப்பட்டது இது மாதிரியானப் பண்டங்கள் பனை ஏற்றுத் தொழில் அழிந்து வருவதில்லை இன்று இது அரிதாக மாறி விட்ட ஒன்றாகும், (மறுபக்கம் 94)

நாவலில் மீன் ஒரு முக்கிய உணவுப் பொருளாகக் காணப்படுகிறது. சோறுடன் மீன் குழம்பையும் வறுத்த மீன் துண்டுகளையும் சேர்த்து உண்டனர். “தட்டில் சோற்றின் மேலே மீன் குழம்பை விட்டப்படி, அதனை ஆசையோடு பார்க்கிறார்”.வறுத்த மீன் துண்டுகளைக் கரண்டியில் எடுத்து சோற்றின் மேல் வைத்து உபசரித்தாள் சேதுவின் சித்தி. சைவ உணவை விரும்பியோர் சோறுடன் ரசம், மோரும் சேர்ந்து உண்டனர். தேநீருடன் பொரித்த மீன் துண்டையும், ஏற்றங்காய் வறுவலையும், சேர்த்து உண்ணும் பழக்கமும் காணப்பட்டது.

ஆடை

“ஆள் பாதி ஆடை பாதி” என்பது முதுமொழி இம்மொழிக்கேற்ப ஆடையானது பண்பாட்டின் சின்னமாகத் திகழ்கிறது. பழந்தமிழ் மக்கள் ஆடைகளாக வேட்டி, சேலைகளை அணிந்து வந்தனர். என்பதனை, ‘இந்திய நாட்டின் பொதுவான உடை அமைப்பாக வேட்டியும் சேலையும் காட்சித் தருகின்றன. என்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம்.இவ்வுடைமைகள் பேரளவிற திராவிடருடைய பண்பாட்டின் கொடையாகும். ஆண்கள் உடுப்பவை இரண்டு.ஒன்று இடுப்பினைச் சுற்றி அணிந்த ஆடை மற்றொன்று அதற்கு மேல் தோளைச் சுற்றி அணிந்த ஆடை ஆகும். மகளிர் சேலையொடு கச்சிகளை அணிந்தனர் என க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மறுபக்கம் நாவல் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் வசதி படைத்தவர் ஏழைகள் அணியும் ஆடைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. பெண்கள் சேலை அணியும் பழக்கம் உடையவர்கள். ஏதாவது வேலை செய்யும் போது தங்கள் வசதிக்காக சேலையைத் தூக்கிச் சொருகும் பழக்கமும் காணப்பட்டது. பிச்சிப்பூ என்ற பெண் பாவாடையும், ரவிக்கையும் தைத்து அணிவதோடு பிறருக்கும் தைத்துக் கொடுத்தாள். பாவாடையை இடுப்பில் எப்படித் கட்டுவது ரவிக்கையை எப்படித் கச்சிதமாக அணிவது எப்படி முடிச்சுப் போடுவது அதன் மேலே சேலையை எப்படிச் சொருகிச் சுற்றுவது என்றெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்தாள் பிச்சிப்பூ. (மறுபக்கம் 271)

ரவிக்கை போட்டு, சேலை கட்டிய பெண்கள் சந்தைக்குள் சென்று பொருட்களை விற்க சந்தை வாயிலில் நிற்கும் சேவகர்கள் அனுமதிப்பது இல்லை. “தன் கொக்கியால் பிச்சிப்பூ போட்டிருந்த தோள் சேலையை இழுத்தார். கொக்கி இவள் முந்தானையையும், அதன் அடியில் இருந்த ரவிக்கையையும், கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தாலியையும் சேர்த்து இழித்தது.

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

முந்தானை விலகி ரவிக்கை கிழிந்து தாலி அறுந்து விழுந்தது” (மறுபக்கம் 282). இந்த கொடுமைகளை அறிந்த விக்டோரியா மகாராணி “எல்லாச் சாணாத்திமாரும் ரவிக்கை அணியலாம் அல்லது முக்குவத்தி போல் முரட்டு துணியால் உடம்பை மூடிக்கொண்டு திரியலாம்” என ஆணையிட்டார். (மறுபக்கம் 283)

இருப்பிடம்

மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் பிற உயிர்களிடம் இருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள ஓர் இருப்பிடத்தைத் தேடினான். ஆதிமனிதன் மரக் கிளைகளையும், குன்றத்தின் குகைகளையும் தன்னுடைய வாழ்வாதார இடங்களாகப் பயன்படுத்தினான். மறுபக்க நாவல் பலவகைப்பட்ட வீடுகளில் மக்கள் வாழ்ந்ததாகக் கூறுகிறது. தாழ்ந்த ஓட்டுக்கூரையுள்ள வீட்டில் நீண்ட திண்ணையும் இரண்டு வாசல்களும் காணப்பட்டன. தாழ்வாரத்தைத் தாங்கியப்படி நான்கு மரத்தூண்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டினுள் சிறிய நாலுகட்டு முற்றமும் உண்டு. கடலை நம்பி வாழும் மீனவத் தெருவில் ஓலைக்குடில்களும், ஓட்டு வீடுகளும் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இடையிடையே நாகரிக மாளிகையும் காணப்பட்டது. ஆரல்வாய்மொழியில் உள்ள தியாகி சண்முகனின் வீடு தாழ்ந்த ஓட்டுக்கூரையைக் கொண்டது. வெள்ளிமலைச் சரிவில் அமைந்துள்ள மாதவனின் வீடு பளபளப்பான வெள்ளை ஓடுகள் பதித்த சுவர்களைக் கொண்டது. தரைக்கு கிரானைட் போடப்பட்டிருந்தது. சன்னல்களில் திரைச்சீலைகள் தொங்கின. வீட்டில் உட்காருவதற்கு பெரிய ஈட்டி மர நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. மறுபக்கம் நாவலில் பெரும்பாலும் மக்கள் ஏழ்மை நிலையிலேயே வாழ்ந்ததாக சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் அவர்கள் ஏழைகளை ஒடுக்கி வாழும் எஜமான்களான பண்ணையார்கள் வீடுகளில் அடிமைகளான இருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

விழாக்கள்

மனிதர்கள் தங்கள் உழைப்பின் களைப்பைப் போக்கவும், மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கும் விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். முற்கால மனிதர்கள் முதல் தற்கால மனிதர்கள் வரை காலத்திற்கு ஏற்ப பல்வேறு விழாக்களை நடத்தி வருகின்றனர். மறுபக்கம் நாவலும் மக்கள் கோயில் விழாக்கள் சமுதாய விழாக்கள், தேசிய விழாக்கள் நடத்தி ஒற்றுமையை வளர்த்திக் கொண்டதையும் இணைந்து செயல்பட்டதையும் காண முடிகிறது. “மண்டைக்காட்டு அம்மன் கொடையில் கடைசி நாள் ஒடுக்கு பூசை இரவு ஒரு மணியளவில் நடைபெறும்.” பூசைக்கு வேண்டிய சோறும், கறியும் பக்கத்து பள்ளிக்கூடத்தில் சமைத்து ஏழு பனையோலைக்கடவங்களில் வைத்த ஏழு பேர் தலையில் ஏத்தி ஒரே வெள்ளைத் துணியால் மூடி கோயிலைச் சுற்றி வந்து இறக்கி வைப்பர். மஞ்சளும் சுண்ணாம்பும் தடவின் கும்பளங்காயை வெட்டும் போது சுவரில் ரத்தம் தெறிக்கும் அதோடு பூசை நிறைவுபெறுகிறது. திருக்கார்த்திகை விழாவை பனைவினை ஊரார் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் உயிர்ப்பு நாள்வரை சிலுவைப்பாதை நடத்தும் வழக்கம் உடையவர்கள் என்பதை மறுபக்கம் நாவலின் மூலம் அறிய முடிகிறது. (மறுபக்கம் 75)

அணிகலன்கள்

நாகரிக வளர்ச்சியை மனிதன் அடையும் காலந்தொட்டு தன்னை அலங்காரப்படுத்திக் கொள்வதில் மக்கள் தனிக்கவனம் செலுத்தி வந்தனர். என்பதனை இலக்கியங்களால் அறியலாம். அழகு இன்னதென்பதில் மக்களுக்குள் பரந்த மாறுபட்ட கருத்துகள் இருந்த போதிலும் இயற்கையாயமைந்த வனப்புகளை உடையாலும் அணிகளாலும் மேலும் அலங்கரிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எல்லா சமூகத்திலும் இருக்கிறது. என கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது. இந்நாவலிலும் பெண்களும் ஆண்களும் நகைகளை அணிந்து தங்களை அழகுப்படுத்திக் குறிப்பாக பணக்காரர்கள் தங்கள் செல்வச் செழிப்பை பிறருக்குக் காண்பிக்கும் வகையில் அதிக அளவிலான அணிகலன்களை அணிந்தனர். ஏழைகளோ அணிவதற்கு அணிகலன் இன்றி இருந்ததையும் காணமுடிகிறது.

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்த்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

ஊர்த்தலைவர்கள் பெரும்பாலும் பணக்காரர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் கழுத்தில் தங்கத்தாலான பெரிய வடத்தை அணிந்திருப்பர். பெண்கள் காதுகளை வடித்து வடிகாத்தில் பெரிய பாம்படத்தை அணிந்தனர். சிலர் பாம்படத்துடன் தண்டட்டிமுடிச்சும் சேர்த்து அணிந்தனர். குழந்தைகளும் ஆண்களும் இடுப்பில் அரைஞாண் கொடியைக் கட்டியிருந்தனர். திருமணமான பெண்களுக்கு அடையாளமாகக் கழுத்தில் தாலி தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

பிள்ளைப் பேறு வரி கட்டாத பெண்களின் காதுகளில் 'காது பூட்டு' போட்டு வெயிலில் நிற்க வைப்பர். வலி தாங்க முடியாத பெண்கள் இறந்து போவர். அவர்களின் தாலியையும் பாம்படத்தையும் கழற்றியெடுத்துச் சென்று அதிகாரியாருக்கு கொடுக்கும் கோர நிகழ்வுகளும் நடந்துள்ளன. இதனால் அன்றும் பணத்திற்கு நிகரான மதிப்பு தங்கத்திற்கு இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

ஆண்களின் காதுகளில் கடுக்கண் போடுவதற்குரிய துளைகள் இருந்தாகவும் ஆனால் கடுக்கண் போடுவதற்குரிய வசதி வாய்ப்புகள் இல்லை என்பதையும் மறுபக்கம் நாவல் மூலம் அறியலாம். புருஷனை இழந்த பெண்கள் தாலியையும் பாம்படத்தையும் கூட சேர்த்தே இழந்தனர். அய்யாவைகுண்டர் இதற்கு எதிராகப் போராடினார். 'பொன்னு மக்கா எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன். தாலி அறுக்காதே, கோலங்குலைக்காதே என்று அவன் செத்ததுக்கு நீயா பொறுப்பு. 'எல்லாரும் கேட்டுக்கிடுங்க புருஷன் பறி கொடுத்தது சங்கடந்தான். அதுக்காகப் பொம்பளைய அலங்கோலப்படுத்திக் காலம் பூரா சங்கடப்படுத்துவது கடவுளுக்கு ஏற்காத கொடுமை- பூட்டின் தாலிய நீக்கப்படாது கேக்குவு, புருஷன் உயிருடன் இருக்கும். பொழுது அணிகலன்கள் அணிந்து அழகுபடுத்திக் கொள்ளும் பெண்கள் புருஷனை இழந்தாலும் அழகுடன் இருக்க வேண்டும் அலங்கோலமாய் மூளியாய் திரியக்கூடாது என்பதை மறுபக்கம் நாவல் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

கலை

மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி நிலையே கலைகளின் வெளிப்பாடு. தமிழர் தம் உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் கலைகள் ஒரு நாட்டின் பன்முகப் பண்பாட்டு அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன. மக்களின் பழக்கவழக்கம், வாழ்வியல் முறை மற்றும் பொருளாதார நிலையை வெளிப்படுத்தும் விதமாகக் கலைகள் அமைக்கின்றன. மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி நிலையே கலைகளின் வெளிப்பாடுகள் கலைகளைக் கவின்தரு கலை என்றும் பயன்தரும் கலை வகுத்துக் கூறுவர். இயற்கையோடியைந்த கலைகள் சமயத்துடனும் பின்னர் சமூகத்துடன் இணைந்து காணப்படுகின்றன.

சிலம்புக்கலை

கம்புகளைக் கொண்டு ஒலியெழுப்பும் விளையாட்டுச் சிலம்பம் என்று பெயர். சிலம்புதல் என்பதற்கு ஒலித்தல் என்ற பெயர் உண்டு. இது ஒரு வீரக்கலையாகும். இக்கலை தற்போது கலைவிழா நிகழ்ச்சிகள், கோயில் திருவிழாக்களில் நடைபெறுகிறது. “கம்பு வீசுத்திறன் காலடி எடுத்து வைக்கும் முறை வேகமாக வீசும் திறன் ஆகியவை சிலம்பாட்டத்தின் அடையாளமாகும்”. என சு.சக்திவேல் கூறுகின்றார் (நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு). போராட்டக் காலங்களில் உயிரை பாதுகாக்க கம்பு வீசும் கலை பயன்படுகிறது. “ஆண்டிச் சாமியார் குமாரகோயில் முருகன் கோயிலுக்கு அக்கினிக் காவடி தூக்கிச் செல்லும் போது உயர்சாதி மக்களால் தக்கப்பட்டார் இவரை சர்வேயர் மாமா என்பவர் சிலம்பக்கலையை பயன்படுத்தி காப்பாற்றி விடுகிறார்.” (மறுபக்கம் 368) இதன் மூலம் போராட்டக் காலங்களில் உயிரைப் பாதுகாக்க கம்பு வீசும் கலை பயன்பட்டது என்பதை மறுபக்கம் நாவலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மரைக்காப்பிள்ளை

மரைக்காப்பிள்ளை என்பது பனை ஓலையினால் செய்யப்படும் பொம்மை ஆகும். குழந்தைகளுக்கு விளையாடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் விதவிதமாய் பொம்மைச் செய்வதில்

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்த்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

பாட்டாமார் தேறினவர்களாய் “எங்க பாட்டா பனை ஓலையில் பின்னித் தந்தாரு. இது குதிரை, இது வண்டி, இது” என ஜெயா அடுக்குவதிலிருந்து அனைத்து வகையான விளையாட்டு பொருட்களும் பனை ஓலையினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. முன் காலங்களில் அனைத்து வீடுகளிலும் இந்த மாதிரியான பொம்மைகளே இடம் பெற்றிருந்தன. தொண்ணூறு வயதான பாட்டா கூட பனையோலையில் பெட்டி, செருப்பு மரைக்காப்பினை என விதவிதமாய் செய்யும் திறமை வாய்ந்தவர் (மறுபக்கம் 439) என்பதை நாவல் மூலம் அறிய முடிகிறது. பனை ஊற்றுத் தொழில் நலிவடைந்தாலும், பனை மரங்கள் அழிக்கப்பட்டதாலும் இன்று மரைக்காப்பிள்ளை பொருட்களின் இடத்தைப் பிளாஸ்டிக் பொம்மைகள் நிரப்பி வருகின்றன.

வர்மக்கலை

உடலில் உள்ள உயிரானது இரத்த ஓட்டத்தின் போது உடலின் பல்வேறு இடங்களில் தங்கிச் செல்கிறது. அப்போது அவ்விடங்களில் அடியோ, தட்டோ ஏற்பட்டால் மயக்கம் ஏற்படும். அதனை வர்மம் கொள்ளுதல் என்பர்.

மூர்த்தியார் வர்மக்கலையில் சிறந்தவராக விளங்கினார் பனையிலிருந்து விழும் ஏற்றக்காரர்களை இவரிடம் கொண்டு வருவர். இவர் பனையிலிருந்து விழுந்தவனுக்கு முதலில் நினைவு இருக்கிறதா என்றுதான் பார்ப்பார். மயங்கிய நிலையில் வரம் ஏற்றக்காரர்களை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்த பின்னரே வைத்தியம் செய்வார்.

குஞ்சன் காட்டில் ஆசாத்தி ஒருவர் இருந்தார். அவர் மிகப் பெரிய வர்மாணி அவருடைய அய்யாவும், அம்மையும் பெரிய வர்மாணிகள். கதவை உடைத்து உள்ளே பாய்ந்து தன்னைத் தாக்க முயன்ற ஒருவனைக் கம்பால் விலாவில் தட்டி மயக்கமடையச் செய்தார். சண்டைக்கு வந்தவர்கள் ஆசாத்தி காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டனர். உடனே கால் விரலால் அவனை மிதித்து எழுப்பி விட்டார். எதிரிகளைத் தாக்குவதற்கு இக்கலை பயன்பட்டது (மறுபக்கம் 261) என்பதை நாவலின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

விருந்தோம்பல்

வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடிய வள்ளாரின் கூற்றுக்கிணங்கிக் பசியோடு வருபவர்க்கு விருந்தளித்தில் என்பதை,

மேம்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து – (90)

என திருக்குறள் கூறுகிறது. முகம் மலர்ந்து விருந்தளிப்பது என்பது பார்வையிலேயே விருந்தினரை வரவேற்பதாய் நம் உள்ளம் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

பெரியவர்களைக் கண்டால் எழுந்து நின்று வணங்குவது தமிழ் மரபு நாவலில் மண்டைக்காடு கலவரம் ஆய்வு செய்ய வந்த சேது மாதவனைக் கண்டதும் செல்வராகவும், தங்கமுத்தும் மரியாதை நிமித்தம் எழுந்து நின்று வணங்கினர். சாதி சமய வேறுபாடின்றி விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் பண்பு கடற்கரை மக்களிடம் காணப்பட்டது. அலெக்ஸின் வீட்டில் சிறப்பான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. கூடவே நான்கு பீங்கான் தட்டுகளில் வறுத்த மீன் துண்டுகளும், வறுவலும் பீங்கான் தட்டில் குவளைகளும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார் அலெக்ஸின் மனைவி விருந்தினர்களை வாசல் வரை சென்று வரவேற்கும் பண்பையும் நாவலில் காண முடிகிறது. “வைகுண்ட பெருமாள் வீட்டிற்குச் சென்ற வெங்கடேசனையும் கூடவே சென்ற சேது மாதவனையும், கடபுறத்து பையன்களையும் கண்ட வைகுண்ட பெருமாள் வாசலில் வந்து வெங்கடேசனின் கைகளைப் பிடித்து அன்போடு வரவேற்றார். மற்றவர்களையும் வாருங்க... வாருங்க... எல்லாரும் என்று இன் முகத்தோடு வரவேற்று உட்காரவைத்தார்.” அதனைப் போன்ற சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த முதியவர் விருந்தினர்களைக் கண்டதும் சிரமப்பட்டு எழுந்து நின்று வணங்குவதும். அவர் மனைவி முறுக்கு கொடுத்து உபசரிப்பதையும் ஒருவன் இல்லறம் மேற்கொள்வதன் நோக்கமே விருந்தினரை உபசரிப்பதற்காகும் என்ற வள்ளுவரின் கூற்றுக்கிணங்கி குமரி மாவட்ட

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்த்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

மக்களிடமும் இப்பண்பு நிரம்பி பெற்றிருந்ததையும் பொன்னீலனின் மறுபக்கம் நாவல் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது. வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்பதையும் தேநீர்க் கொடுத்து உபசரிப்பதையும் ஆசிரியர் அழகாக விளக்கியுள்ளார். (மறுபக்கம் 47)

கொடை

பிறருக்குக் கொடுத்து வாழும் பண்பினைத் தமிழர் வாழ்வியலின் தலைமைப்பண்பு எனலாம்.

ஈதல் இசைப்பட வாழ்தல் அதுவல்லது

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு – (231)

என்பது உயிர் வாழ்வின் உயிர் பண்பு கொடுத்தலும் கொடுத்தலினால் புகழ் வந்து சேரும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது. செல்வத்துப் பயன் செழுங்கினை தாங்குதல் என்பது பிறருக்குக் கொடுத்து வாழ்தலின் சிறப்பைக் கூறுகிறது. இதையே நாவலில் ஆசிரியர்,

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலிருந்து நான்கு கன்னியாஸ்திரிமார் தோப்பு வழியாக நடந்து ராசய்யர் என்ற பெரியவரிடம் வந்து மடத்துல அரிசி, தேங்காய் எதுவுமில்ல என கேட்க அவர் அவர்கள் கேட்டதையெல்லாம் ஒரு வேலைக்காரரிடம் கொடுத்து அவர்களுடன் அனுப்பி வைத்தார் என்று கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. அவரின் கொடை பண்பை அறியமுடிகிறது. புஷ்பம் என்பவரின் வீட்டிற்கு வந்து “தாயி கொஞ்சம் அரியும் தேங்காயும் தருவியா மூணு நாளா தண்ணியே சாப்பிடல்ல, புள்ளையளெல்லாம் பட்டினி என்று தன் நிலையை விளங்குகிறார். (மறுபக்கம் 547)

உடனே அப்பெண்மணி அவரை வீட்டிற்குள் அழைத்து அவரை அமரவைத்து அவருக்கு சோறு போட்டு கறியும் விட்டு கொடுத்தார். அப்பெண்மணி சோறை உண்ணாமல் அவரை பார்க்க அவர் அரிசியும், தேங்காயும் தானே சாப்பிடு என்று கூற அவளும் உணவினை உண்ணுகிறாள். பின்னர் அவருக்கு “மூணு தேங்கா. பத்துருவா இதுகள் ஒரு பையில் போட்டு அவர் கையில் கொடுத்து விடுகிறார் புஷ்பம். இவ்வாறு புஷ்பத்தின் கொடைப் பண்பை நாவலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆயுதங்கள்

முற்காலத் தமிழ் ஆண்மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் பெரிதாக நினைத்தது வீரமும் பெருமையும் “பெருமையும் உரனும் ஆடுஉமேன” (தொல்.களவியல் 95) என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். வலிமை மிக்க ஆண்மக்கள் தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு பல போர்களைக் கையாண்டு உள்ளனர். அப்போர்களில் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் பிறரை அழிக்கவும் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் இருந்தது.

பொன்னீலனின் நாவலில் ஆயுதங்கள் குறித்த செய்திகள் விரவிக் காணப்படுகின்றன. முதலாளிக்கு எதிராக, அதிகார வார்க்கத்தினருக்கு எதிராக அதிகார அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக போராடும் இடங்களில் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் மதக் கலவரங்கள் நடந்த பொழுதும் மக்கள் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மக்கள் தங்கள் தொழிலின் விரைவிற்காகவும் தொழில் சார்ந்த ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளதை நாவல் மூலம் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

மண்டைக்காட்டில் மீனவர்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் கலவரம் ஏற்பட்ட பொழுது கலவரத்தை அடக்குவதற்காக போலீஸ்காரர்கள் துப்பாக்கியைப் பயன்படுத்தினர். ராஜாக்கமங்கலம், பெரியகாட்டுத்துறை மீனவர்களுக்கும், ஈத்தமொழி இந்துக்களுக்கும் நடந்த கலவரத்தில் மீனவக்கும்பல் ஒன்று வேளாமுள், திரைச்சிவால், தொளவைக் கம்பு, உலக்கை, கோடாலிக்கம்பு போன்றவற்றை ஆயுதங்களாக எடுத்துக் கொண்டு வந்தனர் என்றும், பள்ளம் கடற்கரையோர மீனவ மக்களிடம் சண்டைக்குச் சென்ற மேலகிருஷ்ணன் புதூர் மக்கள் குத்துவாள், வெட்டுக்கத்தி, கோடாலி, உலக்கை, தீப்பந்தம், மண்ணெண்ணெய், பெட்ரோல்

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057

இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481

எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

போன்ற ஆயுதங்களைக் கொண்டு இருந்தனர் என்பதை மறுபக்கம் நாவல் கூறுவதிலிருந்து தமிழர்கள் வீரத்திற்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் தெளிவாகிறது.

முடிவுரை

ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியல், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், பயன்படுத்தும் பொருட்கள் கலைகள் ஆகியவற்றின் மூலம் மனித வாழ்வைப் பக்குவப்படுத்துவதே பண்பாடு ஆகும். மக்களின் வாழ்க்கைக்கான ஆதாரங்களை அறிந்து கொள்ளவும் உணவு ஒரு கருவியாக பயன்படுகிறது. பணையேற்றுத் தொழிலைச் செய்யும் மக்கள் பணையிலிருந்து எடுக்கும் பொருட்களைச் சுவைக்க ருசி மிகுந்த ஒன்றாக காணப்படுகின்றது. ஏழைகள் கந்தல் அடைகளையும். பணக்காரர்கள் விலையுயர்ந்த பட்டுகளையும் அணிந்தனர். உழைப்பின் களைப்பைப் போக்கவும் மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழவும் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. கணவனை இழந்த பெண்கள் தவிர திருமணமான பெண்கள் அத்தனைபேரும் தாலி அணிந்திருந்தனர். நாட்டுப்புறக்கலைகள், திருவிழாக்களில் இடம் பெற்றன. குழந்தைகளுக்கு விளையாடுவதற்குத் தேவையான பொம்மைகள் அனைத்தும் பணையோலைகளால் தயாரிக்கப்பட்டன. விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் பண்பு மக்களிடம் மேலோங்கி இருந்தது. வறுமையும், பட்டினியும் வாட்டிய நேரங்களில் தங்களிடம் இருந்ததை இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவிய மக்களின் காதைப்பண்பு வேலையை விரைவாகச் செய்யவும் எதிரிகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டிய நூரங்களிலும் ஆயுதங்ளைப் பயன்படுத்தினர். மறுபக்கம் நாவலில் பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்ற ஆய்வு மூலம் தமிழர்கள் வாழ்வில் கையாண்ட பண்பாடுகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்

- [1] கலைக் களஞ்சியம். தொகுதி 1. தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், 1963.
- [2] கலைக் களஞ்சியம். தொகுதி 6. தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், 1963.
- [3] சக்திவேல்.சு. நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு. மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2012.
- [4] நடராசன், தி.சு. தமிழன் பண்பாட்டு வெளிகள். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2005.
- [5] நாமக்கல் கவிஞர். திருக்குறள். பழனியப்பா பிரதர்ஸ், 2010.
- [6] திருநாவுக்கரசு, க. த. தமிழர் பண்பாடு. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2009.
- [7] தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம். தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 2008.
- [8] பக்தவத்சல பாரதி. பண்பாட்டு மானிடவியல். அடையாளம் பதிப்பகம், 2019.
- [9] பொன்னீலன். மறுபக்கம். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2010.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.